

มารีสา สમાแห

อยู่กับวิถีที่แปรผัน...

มาริสมา สมาแห
รุสนีย์ กาเซ็ง

ฟ้าหลังฝน...ไม่ต่างกับชีวิตของฉัน หลังมรสุมร้ายผ่านพ้นไป....

อัลฮัมดุลิลลาฮฺ (มวลการสรรเสริญแด่องค์อัลลอฮฺ) อัลลอฮฺทรงโปรดให้ความหวาดกลัวต่างๆ หายไป ฉันนอนหลับสนิทและไม่สะดุ้งตื่นตอนดึกแล้ว อัลลอฮฺทรงให้มากกว่าที่ฉันขอ ฉันปลื้มมากๆ ฉันดีใจที่ได้ตื่นตอนตี 4 ทุกคืน เพราะช่วงเวลานี้เป็นเวลาที่เงียบสงบ เราสามารถทำอิบาดะฮฺ (ศาสนกิจ) หลากๆ อย่าง (เป็นต้นว่า การละหมาดสุนัต ตะฮัจญุด สุนัตก่อนซุบฮิ อ่านอัลกุรอาน ก่อนถึงเวลาละหมาดซุบฮิ) เราจะขออะไร เราจะพูดอะไรกับอัลลอฮฺ เวลานี้เป็นเวลาที่เหมาะสมและพระองค์ก็จะทรงตอบรับเรื่องราวที่เราขอได้ง่ายกว่าเวลาอื่นๆ

อีกครั้งที่ความสุข ความร่าเริง ความรัก ความหวังใยวิ่งเข้ามาหาฉัน และเมื่อความดีทุกอย่างเข้ามา ฉันก็พร้อมที่จะทำ พร้อมที่จะอยู่กับมัน และหากใครประสบเหตุการณ์เหมือนกับฉัน ต้องการให้ฉันช่วยเหลือด้านจิตใจ หรือต้องการคำชี้แนะ ไม่ว่าเขาคนนั้นจะนับถือศาสนาใดก็ตาม ฉันยินดีและพร้อมจะเดินและล้มลุกคลุกคลานไปด้วยกัน

ถึงเวลานี้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ฉันก็พร้อมที่จะรับมันและจะไม่ยอมให้ความอ่อนแอมาควบคุม หรือเป็นเจ้าของชีวิตของฉันอีก สิ่งเดียวที่ฉันจะ

บอกกับทุกคน คือ ความอดทนและการทำอิบาดะฮฺ (ศาสนกิจ) เท่านั้น
ที่เป็นอาวุธป้องกันตัวเรา แม้ว่าศาสนาใดก็ตาม ก็ล้วนสอนให้เราทุกคน
ทำความดี อย่างที่เราเคยได้ยินคำว่า คิดดี ทำดี แล้วเราก็จะได้ดี ในวัน
ข้างหน้า สำหรับศาสนาอิสลามแล้ว ไม่มีคำสอนใดๆ ที่จะทำให้เราเป็น
คนดีอย่างแท้จริง นอกจากคัมภีร์อัลกุรอาน เท่านั้นที่จะทำให้มุสลิมเรามี
ความสุขที่แท้จริง ไม่ว่าจะในดunya (ช่วงชีวิตนี้) หรือในอาคีเราะฮฺ (ช่วงชีวิต
หลังความตาย)

ย้อนไปขณะเกิดมรสุม (ชีวิต)... ขณะที่มันกำลังทำลายทุกอย่าง
ในชีวิต...

“ปัง” เสียงที่ดังมาจากตลาดนัดพ้อมิ่ง เป็นอดีตฉันที่อยากจะลืม
แต่กลับต้องจำไปตลอดชีวิต

ช่วงหัวค่ำของวันพุธที่ 23 กุมภาพันธ์ 2548 เวลา 19.30 น.
โดยประมาณ เป็นเสียงที่ทำให้ฉันตกใจมาก และ ปัง ปัง ปัง ตามมาอีก
3 นัด ฉันหัวใจเต้นแรงขึ้น พร้อมกับตะโกนถามลูกชายว่า พ่ออยู่ที่ไหน
เป็นคำถามเดียวกันกับที่ลูกถามฉัน ก่อนที่จะได้ยินเสียงปืน ซึ่งตอนนั้น
ลูกชายกำลังจะละหมาดมัฆริบ (ละหมาดหลังดวงอาทิตย์ตกดิน) เมื่อได้ยิน
เสียงปืนดังขึ้น 4 นัดแรกเหมือนมีอะไรมาดลใจฉัน ทำให้ฉันรู้สึกว่
ต้องเป็นสามีฉันแน่นอน

จากนั้นมีเสียงปืนดังตามมาอีก 3 นัด ฉันเลยใช้ลูกวิ่งไปดูที่
ตลาดนัด ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านประมาณ 300 เมตร ขณะที่ลูกกำลังวิ่งไปนั้น
มีเสียงแม่ค้าคนหนึ่งห้ามลูกฉันไม่ให้ไป เพราะกลัวว่าจะโดนลูกหลง
แต่ฉันก็พูดว่า ให้เขาไปดูพ่อเขาว่าอยู่ที่ไหน ทำไมยังไม่กลับมาอีก เมื่อ
ลูกไปถึงที่ตลาดนัด ฉันได้ยินเสียงลูกร้องไห้เรียกพ่อ

“อาเยาะ...อาเยาะ” ฉันก็เลยวิ่งตามไป

ฉันเห็นลูกกำลังก้มลงกอดพ่อ ตอนนั้นสามิฉันสิ้นชีวิตแล้ว คำแรกที่ฉันพูดกับลูกคือ หยุดร้องไห้เถอะลูก พ่อเขาไปสบายแล้ว ฉันนั่งลงใกล้ๆ ศพแล้วซ่อนหัวขึ้นกล่าวว่า “ลาอีลาฮาอีลัลลอฮฺ” (ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ) ข้างหูของเขา แล้วลูบตาทั้งสองข้างให้ปิดสนิท ตอนนั้นฉันมีสติ จัดการศพทุกอย่างได้ แล้วมีชาวบ้านคนหนึ่งพูดว่า “ทำไมไม่เอาหมอนมารองหัวศพล่ะ” ฉันก็วิ่งไปเอาผ้ามารองหัวเขา ฉันวิ่งไปวิ่งมา ทั้งๆ ที่เลือดนั้นเป็นอนผ้าถุงและเท้าฉัน ฉันนั่งอยู่ข้างๆ ศพสามิฉัน โดยมีลูกทั้งสามคนนั่งอยู่ด้วย แล้วฉันก็หันมาพูดกับลูกๆ ว่า

“อย่าร้องไห้ นะลูก ยิ่งเราร้องไห้จะยิ่งทำให้พ่อเจ็บปวดมากขึ้น เราต้องยอมรับว่า ถึงเวลาที่พระเจ้ากำหนดแล้ว”

ตอนนั้นฉันไม่ร้องไห้เลย น้ำตาสักหยดก็ไม่มี เพราะฉันเข้าใจในกฎกำหนดที่อัลลอฮฺทรงลิขิตไว้แล้ว เมื่อตำรวจมาถึง เขาก็เอาศพไปที่โรงพยาบาลกับรถตำรวจ โดยมีฉัน ลูก และญาติตามไปด้วย เมื่อคุณหมอชันสูตรศพเรียบร้อย ฉันก็พาศพกลับบ้านจัดการศพตามหลักศาสนา ใช้เวลาเพียง 5 ชั่วโมง ทุกอย่างก็เสร็จเรียบร้อย

เหตุการณ์ในคืนนั้น มันโหดร้ายกับครอบครัวเราเหลือเกิน เป็นเหตุการณ์ที่ฉันไม่เคยลืมมันเลย แม้ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าไรก็ตาม แต่ฉันมีสติ มีความเข้มแข็งพอที่จะจัดการทุกอย่างกับศพของสามิฉัน

พอวันรุ่งขึ้นเพื่อนที่ทราบข่าวก็มาเยี่ยม มาแสดงความเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทุกคนชมว่าฉันเก่งที่สามารถควบคุมอารมณ์และเก็บความรู้สึกได้ ไม่ซ้อคกับเหตุการณ์ ซึ่งฉันสามารถไปให้ปากคำกับตำรวจที่ สภ.อ.ปะนาเระ ได้

และแล้วสิ่งที่ฉันไม่เคยคาดคิดก็มาเยือนในคืนที่สอง หลังเกิดเหตุการณ์
ขณะที่ฉันนอนหลับอยู่ ฉันมีความรู้สึกว่ามีใครมากระชากฉันอย่างแรง
ทำให้สะดุ้งตื่น หลังจากนั้นความรู้สึกต่างๆ ก็เข้ามา มีทั้งความหวาดกลัว
ระแวง ซึมเศร้า เลยทำให้ฉันนอนไม่หลับ กินไม่ได้ ไม่อยากพูดคุย
กับใคร ในใจมีแต่คำถามต่างๆ นานา เข้ามา ยิ่งทำให้ชีวิตของฉันยิ่งสับสน
วุ่นวาย

คำถามแรกที่ผุดขึ้นในใจคือ ใครยิงสามีฉัน? ยิงทำไม? เขาคิดอะไร?
แล้วฉันกับลูกๆ จะอยู่ต่อไปได้อย่างไร เพราะตอนที่สามียังมีชีวิตอยู่
ครอบครัวเรามีความสุขมาก เราทั้งคู่รักและเป็นเพื่อนในเวลาเดียวกัน
สามีฉันเป็นคนดี มีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือเพื่อนบ้านเสมอ ถึงแม้ว่าเขาไม่ได้
เป็นผู้นำชุมชน แต่ทุกครั้งเมื่อชาวบ้านมีปัญหา ทุกคนก็จะมาปรึกษาและ
ขอความช่วยเหลือ เขาเป็นคนที่ช่วยคนด้วยใจไม่มีคำจ้างค่าตอบแทนใดๆ
ทั้งสิ้นและสำหรับตัวฉันเขาก็คือทุกอย่างในชีวิต

เมื่อสามีจากไป ฉันก็สับสนว่าเหว่ กังวลกับเรื่องต่างๆ มากมาย
ถึงแม้ว่าฉันเป็นครูแต่ก็ขาดประสบการณ์หลายอย่าง แม้กระทั่งเบิก
เงินเดือน ก็ไม่เคยเบิกเอง ติดต่อประสานงานอะไรต่างๆ เขาเป็นคน
บริการให้ทุกอย่าง แล้วชีวิตฉันที่เหลืออยู่จะเดินไปทางไหน นี่คือนิสัย
ที่ทำให้ฉันต้องทรุดลง และอยู่แบบคนไร้จิตใจ ไร้ความสุข รอยยิ้มและ
เสียงหัวเราะมันก็หายไปด้วย

ตั้งแต่สามีฉันจากฉันไป ชีวิตมีอยู่แค่เข้าไปโรงเรียน ตอนเย็นกลับ
เข้าบ้าน ไม่เคยไปไหนนอกจากนี้ปฏิบัติอยู่เช่นนั้น ในระยะเวลาสี่เดือนกับ
สิบวัน ซึ่งเป็น “อิตดะห์” (ระยะเวลาที่ศาสนากำหนดให้ภรรยารอคอย
ไม่สามารถแต่งงานใหม่หลังจากสามีเสียชีวิตหรือหย่าขาดจากนางไป)

เมื่อฉันล้มลง ปัญหาที่ตามมา ทำให้ฉันต้องร้องไห้อยู่คนเดียว ไม่มีใคร
รับรู้กับฉันเลย คือ เมื่อลูกๆ มาเห็นฉันนอนนิ่งอยู่บนเบาะ ไม่กิน
ไม่พูด ไม่จา ลูกๆ ก็จะไปหายายทวด แล้วถามยายทวดว่า ยายจำ แม่เป็น
อะไร ทำไมแม่ไม่กินข้าว ทำไมแม่เอาแต่นอน ปกติแม่เป็นคนร่าเริง
แจ่มใส เมื่อยายมาบอกฉัน ยิ่งทำให้ฉันต้องร้องไห้แล้วร้องไห้อีก แล้ว
พูดกับตัวเองว่า ฉันต้องลุกขึ้นมาสู้ ต้องร่าเริงเพื่อลูกๆ ทั้งสามคนของฉัน
ให้ได้

สิ่งแรกที่ฉันทำคือ ลุกขึ้นมาละหมาดขอยุติพรจากพระเจ้า
ให้ฉันมีสุขภาพแข็งแรง และลืมเหตุการณ์ร้ายๆ นั้นไปเสีย และแล้ว
การขอพรของฉัน พระเจ้าก็ได้ตอบรับจริงๆ เพราะเมื่อฉันรู้สึกตัวใน
ตอนกลางดึก ฉันมีความรู้สึกที่ว่าตัวฉันเบามาก ความทุกข์ ความหวาดกลัว
ความหวาดระแวง มันก็หายไปโดยสิ้นเชิง จากที่นอนไม่หลับก็กลายเป็น
นอนหลับ ความรู้สึกหิวมันก็ตามมา หลังจากคืนนั้นฉันก็เริ่มทำอิบาดะฮ์
(ศาสนกิจ) ทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นการละหมาดขอยุติพรทุกคืน การอ่านยาซีน
ทุกวัน การละหมาดสุนัตต่างๆ

เมื่อสติมา ปัญญาก็เกิด สมองฉันเริ่มทำงานตามปกติแล้ว
ฉันดีใจมาก ฉันก็ร้องไห้อีกครั้ง เป็นเรื่องธรรมดาใช่ไหมคนเราดีใจก็ร้องไห้
เสียใจก็ร้องไห้ เพราะมันเป็นความรู้สึกจากใจ ฉันเริ่มรับรู้แล้วว่า ฉันจะ
เดินไปทางไหน จะทำอะไบบ้างกับชีวิตที่เหลืออยู่กับลูกๆ สามคน ฉันเริ่ม
ก้าวข้ามวิกฤตด้วยศานนามาบำบัดจิตใจ

อัลฮัมดุลิลลาฮฺ ฉันกล่าวขอบคุณอัลลอฮฺที่พระองค์ได้เปิดใจ
ของฉันแล้ว ฉันจำได้ว่าเมื่อถึงเดือนรอมฎอน (ชื่อเรียกเดือนตามหลัก
จันทรคติเป็นภาษาอาหรับ) ฉันเริ่มอ่านอัลกุรอานตั้งแต่คืนแรกของเดือน
รอมฎอนจนถึงคืนสุดท้าย เพราะฉันได้ปฏิญาณกับตนเองว่า ฉันจะอ่าน

อัลกุรอานจนจบ สามสิบยฺซ (จบเล่ม) ภายในเดือนนี้ และแล้วฉันก็ทำได้สำเร็จ ฉันดีใจมาก ทำให้ฉันยิ่งซึ้งในความเป็นอิสลามของฉัน นี่แหละที่เขาบอกว่า ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์อะไรกับชีวิตเราก็ตาม ถ้าเรามีศานาอยู่ในหัวใจ สิ่งเลวร้ายต่างๆ ก็จะไม่ผ่านพ้นไปด้วยดี แล้วชีวิตเราก็จะมีความสุขบนพื้นฐานแห่งศานาที่เรานับถือ

ถ้าจำเป็นต้องออกจากบ้านไป ก็คือออกไปติดต่อ หรือประสานงานต่างๆ ที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับสามีฉัน ฉันอยากอธิบายให้กับผู้หญิงหม้ายมุสลิมทุกคนให้เข้าใจถึงชีวิตหลังจากสามีเสียชีวิต ถ้าครอบครัวเรามีความพร้อมในทุกๆ ด้าน อิสลามไม่อนุญาตให้ภรรยาผู้เสียชีวิตออกไปไหนโดยเด็ดขาด แม้กระทั่งการแต่งงานก็ไม่อนุญาตในช่วงที่เราอยู่ในอิตตะห์ แต่ถ้าจำเป็นก็อนุญาตให้ออกไปได้ การที่เรายอมรับและปฏิบัติตามหลักการของศานาอิสลาม ชี้ให้เห็นว่าเราเป็นภรรยาที่ดีของเขาและรักเขาตลอดไป

สำหรับฉันแล้ว ฉันไม่ชอบเมื่อมีคนมาเรียกว่า “แม่หม้าย” เพราะฉันไม่เคยรู้สึกว่าเป็นหม้าย ฉันยังมีเขาอยู่ในใจตลอดไม่เคยลืมแม้แต่วินาทีเดียว และนี่อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่มีคนเข้ามาในชีวิตฉัน แต่ฉันกลับปฏิเสธ และสิ่งที่แม่ทุกคนต้องมีคือรักลูก ห่วงลูก เพราะเป็นทุกอย่างของฉัน ฉันคิดอยู่เสมอว่าความสุขที่แท้จริง คือการที่เราอยู่กับลูกๆ รักเขา เข้าใจเขา เป็นทั้งพ่อและแม่ ตามด้วยเพื่อนในเวลาเดียวกัน แต่ที่ฉันปลื้มสุดๆ คือ ปีนี้ลูกสาวคนกลางเรียนจบปริญญาตรีแล้ว นี่คือนักกำลังใจของฉัน

ชีวิตของฉันน่าจะเริ่มต้นใหม่ได้แล้ว แต่...

หลังจากเกิดเหตุการณ์ประมาณ 2 ปี มีเรื่องไม่คาดฝันเกิดขึ้น

อีกครั้ง ขณะที่ฉันกำลังจะเอารถจักรยานยนต์ไปเก็บในโรงรถ จู่ๆ ก็มีชายผู้ไม่หวังดีสวมชุดไอ้โม่ง 2 คน โผล่ออกมาจากกริมรั้วบ้านฉัน เขาตะโกนบอกฉันเป็นภาษาไทยว่า “ลาออกจากครู ไม่งั้นไม่รับรองความปลอดภัย!”

ฉันตกใจมากและมีอาการงอแงอยู่นาน ฉันเข้มแข็งได้ไม่นาน เหตุการณ์ เดิมๆ ก็วิ่งเข้ามาชนฉันอีกครั้ง จนฉันต้องล้มอย่างไม่ทันตั้งตัว ล้มครั้งนี้เป็นครั้งที่สอง ซึ่งใช้เวลานานกว่าครั้งแรก อาการต่างๆ ก็เหมือนครั้งแรก มีทั้งหวาดกลัว หวาดระแวง ไม่พูดไม่จา นอนไม่หลับ กินก็ไม่ได้ น้ำหนักลดลง 8 กิโล และปัญหาที่ตามมาคือ ฉันไม่สามารถพุงตัวเองลุกขึ้นไปโรงเรียนสอนเด็กๆ ได้ ทำให้พ่อแม่และลูกๆ ต้องเป็นห่วง และคนที่เบียดเบียนมากที่สุดก็คือเพื่อนครู โดยเฉพาะผู้อำนวยการโรงเรียน ได้นำเรื่องฉันเข้าที่ประชุมเขตพื้นที่ ท่าน ผอ.เขตอนุญาตให้ฉันย้ายไปช่วยราชการที่โรงเรียนไหนก็ได้แล้วแต่ฉันสะดวก แต่ฉันบอกท่าน ผอ.ว่า ฉันจะไม่ย้ายไปไหน อะไรจะเกิดขึ้นต้องเกิด ความตายไม่ต้องไปหนี ต่อให้ฉันหนีไปอยู่มุมไหนของโลก เมื่อถึงเวลาอัลลอฮ์กำหนดฉันก็ต้องตายอยู่ดี นี่คือการพูดของฉันกับ ผอ.โรงเรียน

แต่ฉันรู้สึกว้าว ฉันโชคดีนะ มีทั้งพ่อแม่ ลูกๆ ญาติพี่น้องทุกคน มาดูแลฉัน ให้กำลังใจ พาฉันไปหาบาบอ (ผู้รู้และเป็นผู้สอนศาสนา) บ้าง ไปหาหมอบ้าง ช่วยกันรักษาจิตใจฉัน แม้กระทั่งเพื่อนครูที่โรงเรียน ถึงแม้ว่าเขาเป็นคนไทยพุทธ ต่างศาสนากับฉัน แต่ครูทุกคนเป็นห่วงฉัน มาเยี่ยมฉันสม่ำเสมอ และฉันยังจำคำพูดของเพื่อนครูคนหนึ่งได้ดี เมื่อเขาเห็นฉันร้องไห้ เขาก็เข้ามากอดฉันแล้วพูดว่า ตอนที่พี่มาเจอกับน้องที่กำลังหกล้มอยู่ สิ่งที่ต้องทำคือ พี่ต้องพุงน้องขึ้นมาให้ได้ พี่จะไม่ปล่อยหรือข้ามน้องไป แต่น้องต้องร่วมมือกับพี่ ต้องพยายามลุกขึ้นมา

ให้ได้ มันเป็นคำพูดที่ทำให้ฉันมีพลังขึ้นมา แต่ไม่ใช่ว่าหายไปทันที ฉันก็ยังนอนไม่หลับ ไม่รับแขก ไม่อยากให้ใครมาเยี่ยม

ฉันยังจำได้ว่า เมื่อถึงเดือนธันวาคม อาจารย์ไชรยา จามจรี และคณะได้มาเยี่ยมฉัน ใจหนึ่งไม่อยากให้มาเยี่ยม เพราะกลัวว่าเขาจะมาเห็นสภาพที่แท้จริงของเรา เพราะเวลาอาจารย์ไชรยา โทรศัพท์มา ฉันจะบอกว่าดีขึ้นแล้ว ทั้งที่แท้จริงอาการยังเหมือนเดิม แต่เมื่อปฏิเสศการมาเยี่ยมไม่ได้ ฉันจำเป็นต้องลุกขึ้นมาแต่งหน้า เพื่อปิดบังอาการหลายๆ อย่าง แต่อีกใจหนึ่งก็จิตใจที่มีคนเป็นห่วง อาจเป็นเพราะเหตุนี้หรือเปล่าที่ทำให้ฉันมีความผูกพันเครือข่ายผู้หญิงภาคประชาสังคมมาก

เวลาผ่านไปวันแล้ววันเล่า ฉันก็ยังกลัวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจนวันหนึ่ง น้องของฉันได้พาฉันไปพบกับนายแพทย์ดำรง แวอาลี ครั้งแรกเอายากลับมากิน ยาก็เอาไม่อยู่ ฉันก็ยังนอนไม่หลับ เมื่อยามดฉันก็ไปหาหมออีกครั้ง คราวนี้หมอเปลี่ยนยานอนหลับ แล้วหมอก็พูดว่ากินยานี้แล้ว ถ้านอนหลับ ก็ให้หยุดทันที

ด้วยตัดตึร (การกำหนด) ของอัลลอฮ์ ทำให้ฉันเริ่มนอนหลับ แต่ก็ยังไม่สนิท แต่ฉันมีกำลังใจดีขึ้นแล้ว ฉันก็เลยโทรไปบอกอาการกับبابอ เมื่อฉันเล่าอาการให้بابอฟัง บาบอบอกฉันว่า ให้ฉันอ่านสุเราะฮ์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วย “กุล” เช่น กุลฮุวัลลอฮ์ กุลอาอูน กุลยา ก่อนนอนทุกคืน ฉันก็ได้ปฏิบัติตามที่بابอบอก

ชีวิตคนเรา มีทุกข์ มีสุข คละเคล้ากันไป ไม่ต่างอะไรกับอากาศที่บางวันมีแดดครึ้ม บางวันแดดออก สลับเปลี่ยนหมุนเวียนอยู่อย่างนั้น หากเราเข้าใจและยอมรับความไม่จีรังยั่งยืนของสรรพสิ่งได้ ชีวิตก็พร้อม

จะก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างเข้มแข็ง มั่นคง และพร้อมเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทุกสถานการณ์....

เมื่อโรคร้ายที่ฉันได้พบเจอทั้งหมดออกไปจากตัวฉัน ความสุข ความร่าเริงก็ได้วิ่งเข้ามาแทน จึงทำให้ฉันมีพลังขึ้นมาอีกครั้ง แต่พลังครั้งนี้เป็นพลังที่เต็มไปด้วยความสว่างไสว พร้อมทั้งจะรับข้อมูลทุกอย่างที่เขาหยิบยื่นให้ นับว่าเป็นโอกาสที่ดี เมื่อเครือข่ายผู้หญิงภาคประชาสังคม เชิญประชุมและให้ความรู้เกี่ยวกับการช่วยเหลือเยียวยา ผู้ได้รับผลกระทบ และจัดอบรมเกี่ยวกับการจัดรายการวิทยุเสียงผู้หญิง จากชายแดนใต้ จนในที่สุด ฉันกลายเป็นนักจัดรายการวิทยุ ซึ่งเป็นความโชคดีที่สามารถนำประสบการณ์ที่เกิดขึ้นมาเล่าให้ผู้ฟังรายการได้สัมผัสถึงวิธีการแก้ไขปัญหา การเยียวยา และการใช้ชีวิตหลังเกิดเหตุการณ์ และยังได้รับเกียรติจากทีมงานของหมอดำรง เชิญเป็นวิทยากรให้ความรู้เกี่ยวกับการเยียวยาจิตใจแก่ผู้ได้รับผลกระทบ แถมยังได้เป็นอำเภอนำร่องในการดูแลเด็กกำพร้า ทำให้เด็กที่กำพร้าจากเหตุการณ์ฯ ได้เข้าร่วมโครงการที่ทางศูนย์สุขภาพจิตจัดขึ้น ยังได้รับทุนจากศูนย์ 2 ปีซ้อน เนื่องจากผลการประเมินโครงการเป็นที่ยอมรับของหน่วยงาน ทำให้เกิดความภาคภูมิใจทั้งหน่วยงานและชุมชน

เมื่องานที่เราทำทุกอย่างคือความดี ทำด้วยความบริสุทธิ์ใจ ฉันมีความรู้สึก ว่า ฉันมีความสุข สนุกและเพลิดเพลิน ทั้งๆ ที่อันที่จริงฉันมีเวลาว่างแค่ เสาร์-อาทิตย์ เท่านั้น แต่ฉันก็พยายามมาทุกครั้ง เมื่อทีมงานโทรมาบอก ฉันยอมรับว่าตอนนี้ฉันสบายใจที่สุด และพร้อมที่จะยื่นมือไปช่วยทุกคนที่ต้องการความช่วยเหลือ

ล่าสุดฉันก็ได้เข้ามาเป็นอนุกรรมการเกี่ยวกับการเยียวยา ซึ่งเปิดโอกาสให้ฉันได้นำเสนอข้อมูลต่างๆ และโดยเป็นกระบอกเสียงให้ชุมชน

จากการที่ฉันได้เข้ามามีบทบาทในเครือข่ายผู้หญิงภาคประชาสังคม ทำให้ฉันมีโอกาสได้ไปสานเสวนากับท่านแม่ทัพภาค 4 ซึ่งในการเสวนานั้นฉันได้นำเสนอข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในตำบลพอมิ่ง โดยเฉพาะ “ปอเนาะพอมิ่ง” ซึ่งเป็นปอเนาะที่ถูกเพลิงจากรัฐมากที่สุด หลายอย่างที่ฉันรับรู้ข้อมูลจากชาวบ้าน คิดว่าเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่รัฐ สิ่งที่น่าประทับใจมากที่สุดคือ การที่ท่านแม่ทัพได้เข้าถึงและปฏิบัติ และทำตามที่ท่านได้พูดไว้ ถือว่านี่คือผลกำไรที่ฉันได้เข้ามามีบทบาทตรงนี้ ซึ่งมันไม่ใช่ทุกคนที่มีโอกาสแบบนี้ ฉันขอขอบคุณพระเจ้าที่ให้โอกาส ให้เวลา สามารถนำความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่ออกสู่สังคม ฉันพร้อมที่จะลงมือปฏิบัติทุกเรื่อง ถ้าสิ่งนั้นคือความดี

ชีวิตต้องเดินหน้าไปพร้อมกับโลกที่หมุนไปไม่เคยหยุด และเมื่อฤดูกาลเปลี่ยนแปลง ร้ายดีสลับไป สลับมา ไม่หยุด แล้วเราจะหยุดอยู่กับความทุกข์โศกตลอดกาลได้อย่างไร

